

hvem der paa Grundlag af det nuværende Forfremmelseslistesystem kunde komme først i Betragtning. Men selv da maatte jeg ubetinget have holdt paa, at det er ganske utiladeligt at springe i den afgrænsede Række. Jeg vil sige, at hvis man vil fastholde det, som nu bliver kaldt et System og synes at være indført, maa man i alt Fald ikke gaa til at lade hvert andet Avancement blive en Springer; thi det er sikkert nok, at vi kunne ikke præstere 4—5 Napoleon'er om Aaret, det er for meget at forlange af en lille Nation som vor. Altsaa, hvis man gik til at springe ved hvert 5te eller 6te Aars Avancement fra Løjtnant til Kaptajn, kunde jeg tænke mig, at det kunde forsvares, og at man med Held kunde besætte visse vanskelige Poster. Men det behøver man jo ikke. Man kunde følge den hidtidige Praksis, og naar man f. Eks. stod overfor Besættelsen af Posten som Chef for Generalstaben og ikke i Øjeblikket havde nogen af de ældre, man fandt fuldt egnet dertil, kunde man gøre et betydeligt Spring for at faa den rette Mand. Det har man jo gjort tidligere, og det kunde man gøre igen. Jeg mener altsaa, at et System af den Natur, at der til Stadighed skal være en Række overordnede, der ere sprungne udenfor Ordenen, er ganske unødvendigt. Skal man have dette System, vil jeg haabe, at Ministeren maa naa til den Erkendelse, at det maa anvendes med langt større Varsomhed og Skønsomhed, end det er blevet i det forløbne Aar: Det kan ikke nytte, at Ministeren taler om sine eventuelle Raadgivere, som vi hidtil ikke have hørt noget om, og som vi overhovedet ikke kende noget til, thi der er en Dom, der staar over alle Domme, det er Kammeraternes. Det er i første og sidste Instans den sikreste at bygge paa, og det er saa sikkert som noget, at fra Skagen til Gedserodde fordømmes det System, der i denne Tid er fulgt. De Herrer maa ikke glemme — hvad jeg har sagt tidligere —, at vi leve jo ikke i et stort militært Land, hvor man kan benytte den Slags Forfremmelser. I vort store Naboland Tyskland kan man forfremme en Officer i Nordtyskland, f. Eks. i Hannover, og hvis det viser sig, at man har taget fejl, og at han ikke er en saadan Kapacitet, som Springet lod formode, sender man ham blot til Sydtyskland, hvor ingen kender ham, og hvor man ikke ved noget af, at der er begaaet en Fejltagelse. Her i Landet derimod opdager man hver en Fejltagelse, for her kende til en vis Grad alle hverandre, den

bliver kendt og gennemskuet af hele Hærens Officerskorps, og det er det, som er det ødelæggende.

Saa udtalte Ministeren, at Hæren bestod jo af mere end Officerskorpsen, nemlig ogsaa af Underofficerer og menige. Ja, det er netop det, jeg husker paa. For hvis de Herrer tro, at det gaar an udelukkende at besætte de store Kommandoposter med Mænd fra Generalstaben, der saa godt som ikke have haft Lejlighed til praktisk Tjeneste, tage De fejl. De, der skulle føre Tropperne, og som skulle være i sidste Instans ansvarlige for deres Liv og Blod, som lægges i Hænderne paa dem, er den egentlige Gruppe af Geledofficerer, langt det store Tal. Det er den ene Del; den anden Del er Underofficerskorpsen, og jeg antager ikke, det er den højstærede Ministers Hensigt at prøve paa at faa indbanket, om jeg saa maa sige, det samme System her, thi saa vil det gaa ikke en Smule bedre der end her. Avancementet ligger der, som det er de Herrer bekendt, indenfor Regimenterne, og begynder man der paa samme Maade med at tage de yngste Sergenter og lade dem springe op til Oversergenter og Stabssergenter og kun en enkelt Gang tager en af de andre, naar man akkurat det samme der, som i Officerskorpsen. Det vilde ikke være underligt, om man kom dertil, for naar man praktiserer dette System i de øverste Klasser, ligger det nær, at naar disse yngre Folk, som have været Springere, faa Avancementsret over Underofficerer, sige de: Det er jo klart — det følger med Systemet —, at det maa vi overføre her, og saa naar man til derved at ødelægge vort som Helhed taget udmærkede Underofficerskorps.

Jeg skal saa flygtigt nævne Forfremmelseslisterne. Ogsaa der er jeg enig med Ministeren om, at det er meget vanskeligt at finde det System, som kan afbøde alle Manglerne. Jeg tror ikke, det kan findes, men det er sikkert, at de Mangler, man har fundet ved det nuværende System, kan man gøre Forsøg paa at rette, og det er sikkert, at man kan prøve at kombinere dette System med et andet. Hvad det drejer sig om, er at naa det mest retfærdige Resultat, og det vil jeg hævde, at det naar man ikke nu. Et kan man ikke komme bort fra, og det er, at naar det hævdes, at de nuværende Forfremmelser skulle komme villiestærke og udmærkede Folk til gode, Mønstre osv., kort sagt Folk, der skulle have fortræffelige Egenskaber, frembyder der sig den Mangel derved, at